

L'alcalde 'sobón'

Si més no per uns dies, el líder regionalista valencià, ha perdut el protagonisme local en els mitjans de comunicació. El seu lamentable repertori escatològic —ventositats, eructes i gargalls—, i les seues temeritats intel·lectuals d'analfabet imprudent, han estat eclipsades per la irrupció d'un nou personatge si fa no fa igualment singular, encara que inevitablement més simpàtic, per més que s'escandalitzen els hipòcrites. Ambdós, per cert, tenen en comú ser polítics en actiu, de dreta i nacionalistes. L'un nacional-regionalista mentre que l'altre es va quedar ancorat en el nacional-sindicalisme.

José Cabello és l'home. Tot un masle, capaç per ell mateix de rellançar la imatge d'Alboraya, la pàtria de l'orxata, que d'ara endavant ho serà amb més motiu de la xufa. Ni en els seus millors temps com a protagonista municipal dels vint-i-cinc anys de pau franquista, pogué somiejar aquest camarada un renou de faldes semblant al que ha provocat la denúncia de les seves aventures donjuanesques en versió bregosa.

Ex-alcalde de la vila fins a les darreres eleccions, aquest cinquantí de cabells blancs i ardent va tenir la feblesa de mostrar-se excessivament afectuós amb les funcionàries. A aquesta li furtava un bes, empaitava l'altra i a totes adobava la terra per endur-se-les a l'hort. Era l'alcalde i

en les seues mans estava la pròrroga del contracte laboral i o l'acomiadament. Cada dona, doncs, suportava en silenci la seua creu. Fins que, totes alhora, van esclatar. I amb elles, quasi tot el poble, mogut a rebel·lar-se per la santa ira, la humaníssima morbositat o la punyetera enveja.

Es conta d'aquest seductor de regadiu que sap el color de totes les bragues del terme. Són famoses les seues conquestes i pernades, perquè el mateix Cabello les pregona. ¿No és Casanova el seu millor herald? ¿Quin interès té escalar la muntanya i no divulgar-ho?

Però al sàtir se li ha girat la sort. Les funcionàries damnificades s'adonaren que eren una tropa i que el palpaire no atacava a pit descobert, sinó emparat per la clàmide del càrrec i de la prepotència. Aquest avantatge seria, doncs, el delictes incriminat: abús d'autoritat i encaçament sexual. Aquest empaitament, sense ajuntament enmig, és el que Pepe Cabello ha anat exercint amb agrat de moltes, pel que es veu, i sense escàndol de ningú. Heus ací un tipus que no hauria d'haver-se disfressat mai de demòcrata ni d'haver abraçat l'alcaldia.

J. J. Pérez Benlloch

Els partits i 'la pela és la pela'

L'escàndol Filesa, és a dir el finançament privat del PSOE a través d'empreses pròximes, va demostrar en primer lloc que davant dels tripijocs tan grollers mostrats per l'escàndol Naseiro, hi ha partits que recorren formes molt sofisticades de rebre diners "negres", vull dir diners que no passen per la supervisió del Tribunal de Comptes, així com el cas Juan Guerra era un matusser tràfic d'influències i el cas Naseiro també,

on el partit i els empresaris "beneficiats" es tractaven directament i obertament, aquest afer revela una subtileza molt més gran, i és perfectament possible que ningú no hagués detectat mai res, si des d'una de les empreses privades algú no hagués reunit pacientment (i venjativament) la documentació necessària per traure l'assumpte a la llum del dia amb certes garanties. Es més, no es pot descartar que el Tribunal de Comptes emetí un informe dient que la comptabilitat del PSOE és correcta i que des del punt de vista legal no hi ha res a dir. Tot es redueix a una qüestió d'ètica o a aspectes secundaris (el fiscal, per exemple). Possiblement les dificultats legals s'han d'anar a buscar a les empreses privades (les pagadores i les intermediàries), però això ara com ara no ho pot dictaminar aquest òrgan judicial. Per això, en una habilitíssima maniobra aprofitant una relliscada de IU, el PSOE va permetre un dictamen específic del Tribunal de Comptes només sobre la seva comptabi-

litat, perquè sap que aquesta institució no pot intervenir en les empreses privades.

El segon problema és la manca de recursos del PSOE enfront de situacions com aquesta. Mentre que el PP va reaccionar ràpidament enfront del cas Naseiro i es va afanyar a llançar cortines de fum (encara ara ells parlen del "cas Manglano"), els dirigents del PSOE s'han passat gairebé un mes amb el cap sota l'ala dient solament que no era veritat el que s'estava publicant.

Aquest "resistencialisme" unit al criticable principi que no hi ha responsabilitats polítiques si no hi ha condemna penal, ha dut al partit a una situació sense sortida. No hi ha ningú en aquests moments que no estigui convençut de la culpabilitat, almenys moral, en aquests tèrbols assumptes. La destitució del diputat Carlos Navarro i la suspensió temporal de Guillermo Galeote com a responsables de les finances del partit, ja en són prou. L'esquitxada ha afectat tota la plana major del socialisme.

Però al capdavant, el PSOE fa el seu joc, el que creu que li convé. Menys justificable encara és que les institucions afectades, especialment el Tribunal de Comptes, no haguessin detectat el cas abans, si disposen com disposen de tots els mitjans. Una cosa és que el PSOE vagi darrera la pela i una altra que el Tribunal badi d'aquesta manera.

Josep M. Sanmartí